

Prolećni izveštaj 2009.

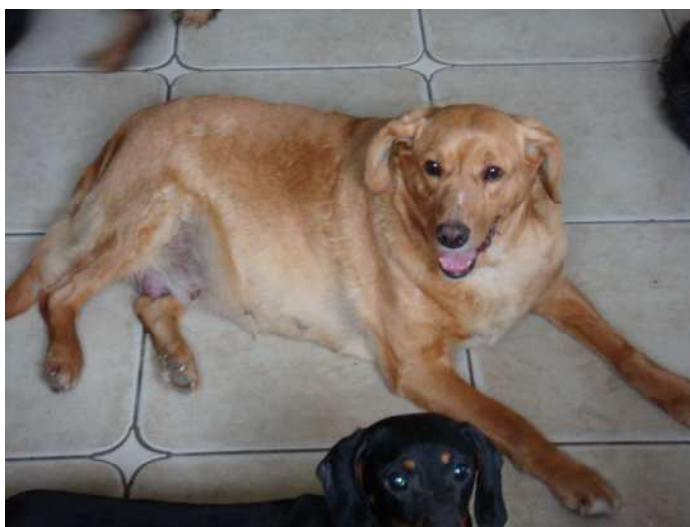
Dragi prijatelji životinja,

Žučka je nekadašnji pas lualica iz Beograda. Došla je pre 3 nedelje u naše privatilište.

Pre toga je dugo živela kao beskućnik kod jedne bolnice, gde su je svi poznavali i gde je od svakoga dobijala po nešto za jelo. Veoma je draga i nežna kujica, nikome nije smetala. Izdržala je na ulici duže nego većina njenih srodnika. Po podacima medicinskog osoblja, Žučka je živela već oko 8 godina neometano u okruženju bolnice sve dok se jednog dana nisu iznenada pojavili šinteri iz beogradskog šinteraja. Zaposleni u bolnici su odmah požurili sirotoj kuji u pomoć i pokušali da ubede šintera da je Žučka tako reći inventar bolnice i da je apsolutno draga i time sasvim bezopasna za prolaznike. Ali 8 (!) muškaraca se nije dalo odvratiti, već su okružili preplašenu kuju i hvatali je na najbrutalniji način mrežom i štapovima, kao da je opasna zver.

Uprkos protestima prisutnih ljudi, Žučka je odvedena u šinteraj, gde ju je očekivala užasna smrt.

Ipak, jedna od Žučkinih zaštitnica nije se predala. Otišla je u šinteraj, otkupila totalno prestrašenu kuju i donela je kod nas u Đurđevo.

Žučka kod nas.

Ova priča je primer za sudbine hiljade lotalica. Za mene je šokantna pre svega brutalnost šintera, koji nedužne životinje tretiraju kao teške zločince i pored njihovog i tako teškog života očekivaju užasan kraj koji nisu zaslužili.

Isto tako teška je i sudbina tako zvanih životinja za klanje. I oni dožive posle uglavnom tužnog i neprirodnog života mučnu smrt.

Kao prijatelj životinja u Srbiji, nisi nikada bez opterećenja na putu. U selima i na putevima vide se još uvek izgladneli konji koji vuku preopterećena kola i nesreća mnogih pregaženih i izbačenih pasa. Na auto – putevima i odmorištima deprimiraju me nebrojeni kamioni, prepuni uplašenim svinjama, teladima, kravama i kokoškama na putu za klanicu. Izgleda mi kao ratni konvoj koji ide u smrt u koncentracioni logor.

U februaru sam bila na putu za centralnu Srbiju do jednog društva za zaštitu životinja koje nas je molio za pomoć. Kao i uvek na ovoj deonici prošao je pored mene puno kamiona, koji stotine životinja iz južne Srbije transportuju na klanje na sever zemlje.

U to je zazvonio mobilni telefon jednom od mojih saradnika, koji me je izvestio o jednoj isto takvoj kravi iz južne Srbije, koja je u Novom Sadu pobjegla iz klanice i koja luta naokolo.

Begulja

Izbio je revolt oko jadne krave, koja u panici nikog nije puštala da joj priđe, a u vestima je već nazivana pobesnelom kravom. Zaposleni u gradskoj klanici su očigledno pozvali kod nas u Đurđevo, jer su se nadali da imamo opremu za omamljivanje, da bi smirili pobegulju.

Iako sam znala da su naše štale prepune, a da naš budžet ne dozvoljava više uzimanje novih velikih životinja, pristala sam da uzmemo kravu. Pomisao mi je bila nepodnošljiva da će je, posle svega što je prošla, još i zaklati.

Tako je došla Begulja, što na srpskom znači „ona koja beži“, totalno iscrpljena kod nas u dom. Krvarila je iz nosa i iz slomljenog roga i trebalo joj je dva dana dok nije skupila snage da ustane. Polako je od pobegulje postala draga, još nepoverljiva, stanovnica našeg salaša, koja je zahvaljujući svojoj hrabrosti i sreći izbegla brutalnu smrt.

Krava Beba u manastiru Ravanica.

Sa Beguljom smo prvi put od jeseni 2007. ponovo uzeli novu veliku životinju. Iz finansijskih razloga smo nažalost morali da odbijemo mnogobrojne konje, svinje i krave ali i puno obećavajućih projekata. Veoma me zaokuplja to što bi u međuvremenu u različitim gradovima Srbije mnoge stare šinteraje mogli zameniti prihvatilištima, ali su mi iz finansijskih razloga vezane ruke. Jedino što mi zbog toga u ovom momentu možemo da ponudimo je naše savetovanje i posredovanje, uglavnom između lokalnih udruženja za zaštitu životinja i opština.

U Srbiji je, nažalost, dobijanje novca za takve projekte nemoguće. Velika finansijska kriza se kod nas zaista primećuje manje nego drugde, ali samo zbog toga, što ovde već 15 godina vlada stalna kriza i svi su navikli da prežive sa malo novca. Uprkos tome imam utisak da opet ima više izbačenih životinja od pre i da je njihovo stanje sve lošije. To verovatno ima veze sa tim što ljudi imaju manje para i zbog toga bacaju manje jestivih stvari. Tako životinje sve gore mogu da izdrže.

Tako su kuja Eco i njena beba skoro izgladnele došle kod nas u prihvatilište. Majki je kanap duboko urastao u vrat skoro 1 cm. Očigledno je Eco bila još kao štene vezana njime, a onda su zaboravili da ga uklone. Iako Eco ima kratko krzno i to se bezuslovno moglo videti. Nakon što joj je naš veterinar

operativnim putem uklonio kanap, mala kuja se brzo oporavila i srećna je, jer može sa svojim detetom da uživa u sigurnosti i da više ne mora da gladuje.

Eco je još malo stidljiva.

Postepeno se kod nas u prihvatilištu oseća proleće. Sve više posetilaca ponovo dolazi da vidi naše štice. A većina životinja je živahnija i radosnija. Žabe istežu ponovo glave iz vode i čini mi se da puno ptica cvrkuće sve glasnije i glasnije. Mlađi psi ponovo trčkaju napolju, a stariji uživaju prve sunčeve zrake. I konji i magarci su vidljivo srećniji iz čiste životne radosti galopiraju preko livade.

Ali ima i nekoliko životinja, koje nisu dočekale proleće. Tako je umro jako stari konj Viktorija. I stariju šesnaestogodišnju kravu Surabi je pokosio ogroman tumor na oku. Sledeća će nas sigurno napustiti nekadašnji konj za prepone Nimfa. Poslednje godine je sve slabija. Par puta smo mogli da je podignemo od velike krize. Već smo tako često mislili da je blizu kraja. Ali svaki put je sledećeg jutra ponovo stajala i jela.

Umro je i nekoliko naših veoma starih pasa: tako moj dobri telohranitelj Daram, koji me je svuda pratio. Labi, nekadašnji ulični pas iz Beograda, koji je ceo svoj život teško hramao, i Kali, koja je imala neizlečive disajne probleme, koju smo morali da uspavamo. Morali smo da se rastanemo i od Kičme, preko 18 godina stare, nekadašnje beogradske lualice.

gore: Daram i Monika Brukner.
desno: Naša draga stara Kičma.

Malo pred Božić umro je i vlasnik zoološkog vrta u Temerinu. Pošto je ceo posao za nju samu previše, udovica želi da, da razne životinje. Ima dva jazavca koja su uhvaćena u prirodi, koja po mom mišljenju ne treba da budu negde smeštena, već puštena u prirodu. Uvek iznova govorimo ,uzaludno, da divlje životinje ne budu u ljudskim rukama i da je svako držanje divlje životinje mučenje.

Deca su u ovom odnosu mnogo zahvalnija. Oni imaju manje predrasuda i čini se da razumeju brže nego odrasli.

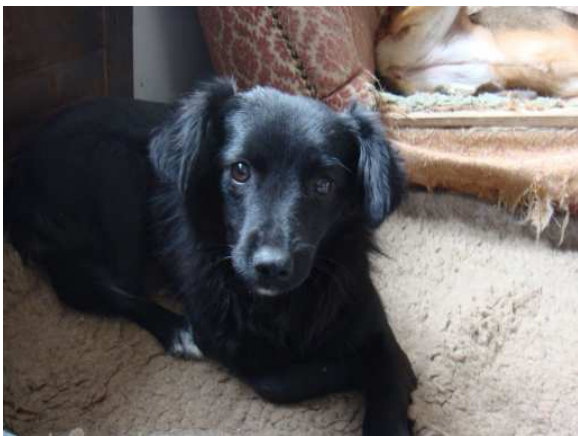
Naša nastava zaštite životinja je veoma popularna. Deca u različitim školama, koje posećujemo, izuzetno se raduju svaki put kada dolaze naši nastavnici. Već sam više puta bila zapanjena šta sve deca već znaju o prirodi i životinjama. To pokazuje da se oni, za razliku od odraslih, osećaju povezana sa prirodom. U Jaši Tomiću, selu koje je na granici sa Rumunijom, žive u školi 2 morska praseta, zec i ribice. Naši nastavnici za zaštitu životinja su izveštavali da deca postupaju sa njima sa puno ljubavi i brige i neguju ih. Tako deca uče šta je ispravno držanje životinja i koliko to sreće znači imati životinju za prijatelja.

Jednog ledenog dana u februaru pozvalo je jedno beogradsko društvo za zaštitu životinja na protestno okupljanje protiv fabrika krzna u Srbiji. I mi smo bili pozvani i veliki deo naše lige za zaštitu životinja je učestvovao. Došli su ljudi iz cele Srbije. Borimo se za to da se farme za uzgoj krznašica, koje su u velikom delu Evrope zabranjene, ne budu dozvoljene kod nas.

Demonstracije protiv krzna u Beogradu.

S obzirom na to da ja mislim da zaštita prirode i zaštita životinja idu ruku pod ruku, važno je stalno naglašavati kakvo značenje priroda kao životni prostor ima za životinje i za nas. Zagađenje voda, vazduha itd. kod nas, nažalost, još nije tema. Tako da se veoma radujemo inicijativi škole u Đurđevu da jedne subote zajedno sa decom skupljamo smeće sa oboda našeg sela. Naravno da ćemo učestvovati u ovoj akciji. Smatram da je ideja zaista dobra. Ljuti me to što deca i ostali volonteri moraju da skupljaju smeće ljudi, koji razbacuju đubre naokolo i nastavljaju da nekažnjeno bacaju otpad gde stignu, čudi me da njima ne smeta smeće u njihovom selu.

Mangu smo pronašli za vreme akcije čišćenja u selu Đurđevo.

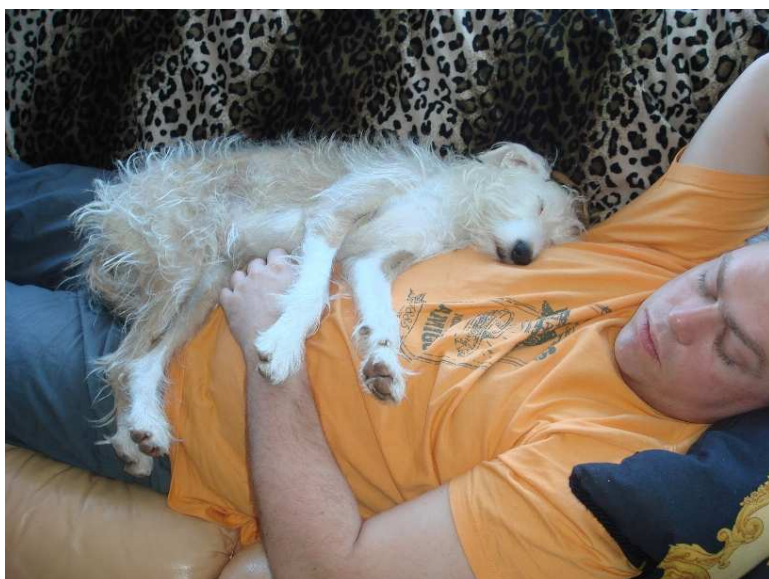
Pored puno smeća pronašli smo ove subote i Mangu, malu kuju, koja je bila tako slaba i izgladnela da nije mogla da pobjegne od nas. Oporavlja se polako kod nas u prihvatilištu.

Prekjuče je završeno višednevno snimanje za film iz dva dela o našoj borbi za zaštitu životinja. Biće prikazan na srpskoj državnoj televiziji, zbog čega sam s jedne strane srećna, jer će doći do velike publike i jer će biti suočeni sa problemom zaštite životinja u zemlji. S druge strane već se plašim „poplave“ pasa. Praktično svaki put kada mediji izveštavaju o nama, dolazi puno ljudi, i iz daleka, i donose nam životinje, najčešće pse.

Ali i bez medija za nas su psi kojih se vlasnici odreknu ili oni koji su ostavljeni na ulici veoma velik problem. Udomimo li jednog, odmah dobijemo dva nova. Priliv pasa nikada ne prestaje i često sam očajna, jer je udomljavanje sve teže. Dobra mesta su ovde prava retkost. Svaki put kada dam psa u Srbiji ostaje velika nesigurnost, jer lako i bez posebnog razloga jednostavno ljudi izbacuju na ulicu.

Naš cilj ne može da bude, da životinje idu u Nemačku ili Švajcarsku, jer hoćemo i moramo da rešimo problem na licu mesta. A ipak je slanje u inostranstvo često naša jedina šansa, da neku posebno osetljivu ili neatraktivnu životinju da udomimo. Preko naših neumornih i vrednih prijatelja životinja preko nalazimo, na sreću, uvek ljude koji takvoj životinji nude dom.

Nije uspela i morala je sama da umre na deponiji.

Sally je jedna srećkovička. Uživa u večeri sa svojom porodicom na sofi.

Želela bih da se zahvalim svim ovim „mamama i tatama pasa“ preko, za otvoreno srce što su prihvatili naše pse.

Ponekad zajednički život čoveka i životinje nije od početka jednostavan. Često je potrebno puno strpljenja i vaspitavanja dok se novi član porodice ne prilagodi novom životu. Kako shvatam iz puno povratnih informacija, kojima se inače uvek veoma radujem, najčešće se ovi napori izuzetno isplate.

Nažalost samo malo životinja ima šansu da dobije takvo „super mesto“. Jer nije teška samo potraga za dobrim mestom, veoma je komplikovano, skupo i dugotrajno pribavljanje neophodnih papira za izlaz, odnosno ulaz životinje u drugu zemlju. Neke srpske opštine nisu naročito kooperativne i kada je reč o

pravilima imaju veliko neznanje. Svim novim zakonima, kao npr. zakonu o dobrobiti životinja, trebaće dugo dok ne počnu da se primenjuju.

Uprkos svim teškoćama nedamo se obeshrabriti. Nema odustajanja. Potrebni smo životinjama.

I nama su one potrebne, dragi prijatelji životinja! Uz vašu pomoć i ove godine ćemo spasiti puno životinja, odnegovati i smestiti u porodice, sterilisati, sprovoditi nastavu zaštite životinja, senzibilovati stanovništvo za ispravno držanje životinja, osuđivati mučenje životinja, raditi sa opštinama na humanom rešenju "lutalica" i još mnogo toga.

Zahvaljujem vam se od srca za vašu podršku i želim vam lepo proleće.

Srdačni pozdravi od svih nas

M. Bukner

i životinje

